Nenorocitul de pălărier scăpă din mîini ceașca cu ceai și felia de pîine cu unt și se lăsă într-un genunchi.

— Sînt un om slab, Măria ta, începu el.

— Ba ești un vorbitor foarte slab, spuse regele.

La aceste cuvinte unul dintre cobai aclamă, dar aclamația fu înăbușită de către aprozi (pentru că însă „înăbușire" este un cuvînt cam tare, vă voi explica ce s-a întîmplat: aprozii aveau un sac mare de pînză, care se lega cu sfoară la gură. Au băgat cobaiul în sac, cu capul în jos, și s-au așezat pe el).

„Îmi pare bine că am văzut cum se face asta — gîndi Alice — căci am citit adesea în ziare la sfîrșitul proceselor: «... s-au făcut unele încercări să se aplaude, au fost însă imediat înăbușite de către aprozi...», dar pînă acum n-am înțeles ce înseamnă."

— Dacă asta este tot ce știi, atunci poți sta jos, spuse regele mai departe pălărierului.

— Mai jos nu pot sta, căci stau doar cu tălpile pe dușumea, răspunse pălărierul.

— Atunci *șezi* jos, porunci regele.

La aceste cuvinte încercă să aplaude celălalt cobai, dar încercarea fu imediat înăbușită.

„Ei, s-a isprăvit cu cobaii! gîndi Alice. Acum poate că lucrurile vor merge mai bine."

— Aș dori să-mi termin ceaiul, spuse pălărierul, uitîndu-se îngrozit la regină, care citea lista cîntăreților.

— Poți pleca, spuse regele către pălărier care o șterse atît de repede, încît nici nu-și mai trase pantofii în picioare.

— ... și retează-i capul, afară, adăugă regina către unul dintre aprozi.

Dar pălărierul se făcuse nevăzut înainte ca aprodul să ajungă la ușă.

— Cheamă martorul următor, porunci regele.

Martorul următor era bucătăreasa ducesei. Ținea în mînă cratița cu piper, și Alice ghicise cine era martorul chiar înainte ca femeia să fi intrat în sală, căci cei de lîngă ușă și începuseră să strănute în cor.

— Depune-ți mărturia, porunci regele.

— Nu! se încăpățînă bucătăreasa.

Regele privi îngrijorat la iepurele alb, care îi șopti:

— Măria ta, pe această martoră trebuie s-o supuneți unui interogatoriu.

— Ei, dacă trebuie, n-am ce face, spuse regele întunecat la față, și după ce-și încrucișă brațele pe piept și se încruntă de nu i se mai văzură ochii aproape de loc, se întoarse către bucătăreasă și o întrebă cu voce tunătoare: Din ce sînt făcute plăcințelele?

— În cea mai mare parte din piper, răspunse bucătăreasa.

— Sirop! făcu un glas somnoros de la spatele ei.

— Luați-l de guler pe hîrciogul acela! strigă regina. Tăiați-i capul! Dați-l afară din sala de ședință! Suprimați-l! Pișcați-l! Radeți-i mustățile!

Timp de cîteva minute, în care timp îl scoteau afară pe hîrciog, în sala de ședință domni o mare zăpăceală. Cînd se liniștiră din nou lucrurile, constatară că bucătăreasa se făcuse nevăzută.

— Nu face nimic! spuse regele foarte ușurat. Chemați-l pe celălalt martor.

Apoi adăugă în șoaptă, către regină:

— Știi, draga mea, ar trebui să iei tu interogatoriul celuilalt martor. A început să mă doară capul!